

Sygn. akt II CSK 340/19

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa [...] Towarzystwa Ubezpieczeń
Spółki Akcyjnej[...] w W.
przeciwko R. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 10 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 lutego 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od R. B. na rzecz [...] Towarzystwa Ubezpieczeń
Spółki Akcyjnej [...] w W. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany R. B. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. którym zasądzono od pozwanego na rzecz powoda (ubezpieczyciela) kwotę 302 751,00 złotych na podstawie art. 43 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2214, dalej: u.u.o.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przysądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia sprawy do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o którym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd II instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (post. Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi przy tym występować w ramach podstaw skargi (post. Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01). Do przyjęcia sprawy do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest jednak wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd II instancji, gdyż w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Stanowisko o oczywistej zasadności skargi skarżący opiera na tezie, że w przypadku zaistniałym w niniejszej sprawie powstanie tzw. regresu nietypowego

powinno być uzależnione od wydania przez sąd karny wyroku skazującego sprawcę zdarzenia. Wyrok taki stanowiłby jednocześnie potwierdzenie, że do wyrządzenia szkody komunikacyjnej doszło „w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości” w rozumieniu art. 43 pkt 1 u.u.o. Za sformułowanym przez skarżącego wnioskiem nie przemawia jednak (a tym bardziej – nie przemawia w sposób oczywisty) przyjęta wykładnia tego unormowania, uwzględniająca jego brzmienie, a ponadto systemowe i funkcjonalne aspekty jego interpretacji. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawiera natomiast argumentacji, która świadczyłaby o oczywistej zasadności innego kierunku wykładni art. 43 pkt 1 u.o.o., zgodnego z тезami skarżącego o uzależnieniu *quasi*-regresowej odpowiedzialności ubezpieczonego od faktu skazania go w sprawie karnej. Jedynie na marginesie wypada zauważyć, że pogląd wyrażony w skardze prowadziłby do eliminacji z obszaru działania regresu nietypowego wszystkich przypadków, w których wyrządzenie szkody komunikacyjnej nie stanowiłoby w ogóle, z uwagi na uwarunkowania danego przypadku, czynu przestępnego i w konsekwencji nie mogłoby prowadzić do odpowiedzialności karnej sprawcy szkody.

Oczywista zasadność skargi nie może być również powiązana z zarzutem naruszenia art. 6 k.c., gdyż przepis ten reguluje zasadę rozkładu ciężaru dowodu (w rozumieniu materialnym), a nie – zakwestionowaną przez skarżącego – ocenę wyników postępowania dowodowego prowadzącą do ustalenia przez sąd faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. ustalenia takie nie mogą być zresztą podstawą skargi kasacyjnej.

Kierując się powyższymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że z przedstawionej argumentacji nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c., określając wysokość kosztów postępowania kasacyjnego, których zwrot jest należny stronie powodowej, stosownie do stawek opłat za czynności radców prawnych unormowanych w § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018, poz. 265).

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 398⁹ k.p.c. orzeczono, jak w sentencji postanowienia.